

**АРТЪР КОНАН ДОЙЛ
КАК КОПЛИ БЕНКС ВИДЯ
СМЕТКАТА НА КАПИТАН
ШАРКИ**

Част 0 от „Пиратът Шарки“

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1973

chitanka.info

На островите, както и на континента, мнозина изпитваха кръвна вражда към Шарки, но нито един от тях не пострада колкото Копли Бенкс от Кингстън. Бенкс беше един от най-едрите търговци на захар на Антилите. Той беше човек с положение, член на градския съвет, женен за девойка от знатния род Пърсивал и се падаше братовчед на губернатора на Вирджиния. Двамата му сина учеха в Лондон и жена му отплава за Англия, за да ги доведе в къщи за ваканцията. Но при завръщането си корабът „Херцогиня Корнуелска“ попадна в лапите на Шарки и цялото семейство загина от ужасна смърт.

Като получи тази горестна вест, Копли Бенкс не пророни нито дума, но изпадна в безизходна, мрачна меланхолия. Той изостави работата си, избягваше приятелите си и прекарваше по-голямата част от времето си в мръсни кръчми сред рибари и матроси. Там, в компанията на буйните гуляйджии, той седеше с безизразно лице и мълчаливо пухтеше с лулата си, а в очите му гореше спотаена омраза. Всички смятаха, че мъката е помътила разума му, а старите му приятели го гледаха с упрек, защото тези, с които сега дружеше, едва ли биха могли да се нарекат порядъчни хора.

От време на време от морето идваха слухове за нови безчинства на Шарки. Понякога за тях разказваха моряци от шхуна, забелязала огромен пламък на хоризонта и побързала да помогне на горящия кораб, но която веднага се обърнала в бяг при вида на черната пиратска шхуна, притаена в засада като вълк до убитата от него овца. Друг път тези слухове се потвърждаваха от моряците на търговски кораб, който се втурваше в залива с платна, издути като дамски корсаж, защото бе съзрял бавно издигащия се над лилавата морска шир закърпен гротмарсел. Случваше се страшните вести да донесе каботажен кораб, открил на Бахамските плитчини изсушени от слънцето трупове.

Веднъж се появи някакъв помощник-капитан от гвинейски кораб, който бе успял да се измъкне от ръцете на пиратите. Той не можеше да говори — Шарки бе отрязал езика му, но можеше да изписва лист подир лист, а Копли Бенкс жадно четеше бележките му. Те прекарваха по цели часове над картата: немият показваше далечни рифове и криволичещи заливи; а събеседникът му, с каменно лице и пламтящи очи пушеше лулата си, без да произнесе нито дума.

Една сутрин, две години след трагедията със семейството му, Копли Бенкс влезе в търговската си кантора с предишната си бодра и

енергична стъпка. Управителят го загледа изумен, защото дълги месеци Копли Бенкс не бе проявявал ни най-малък интерес към работата.

— Добро утро, мистър Бенкс — каза той.

— Добро утро, Фримън. Видях в залива „Закачливият Хари“.

— Да, сър. В сряда той ще отплава за Наветрените острови.

— Аз имам други планове за него, Фримън. Реших да го изпратя за роби в Уиду.

— Но той вече е натоварен, сър.

— Значи ще се наложи да бъде разтоварен, Фримън. Решението ми е твърдо — „Закачливият Хари“ ще отиде за роби в Уиду.

Всички доводи и уговорки се оказаха напразни и огорченият управител бе принуден да даде нареждане за разтоварването на кораба.

И ето, Копли Бенкс започна да се готви за плаване в Африка. Той изглежда разчиташе повече на силата на оръжието, отколкото на подкупването на вождовете, защото не взе никакви шарени дрънкулки, така обичани от туземците; но затова пък неговият бриг бе въоръжен с осем голямокалибрени оръдия, много мускети и топорчета. Складът на кърмата се превърна в барутен погреб, а гюлетата на борда бяха не по-малко, отколкото на добре снабден капьор^[1]. Вода и провизии взеха като за дълго пътуване.

Но най-удивителен бе съставът на екипажа. Като гледаше наетите от Бенкс моряци, управителят Фримън вече не можеше да не вярва на слуховете, че господарят му се е побъркал.

Под различни предлози Бенкс започна да уволнява старите изпитани моряци, служили дълги години на фирмата, и вместо тях събра от пристанището истинска измет — хора с такава тъмна репутация, че и най-некадърният агент би се срамувал да ги наеме.

Между тях бе Суитлокс Бенката; всички знаеха за участието му в убийството на майсторите-резбари и мълвата говореше, че отвратителното червено петно, обезобразяващо физиономията му, той е получил именно в тази страшна история. Той беше нает като първи помощник-капитан, а за втори Изриъл Мартин, спечен от слънцето дребосък, служил още при Хауър Дейвис, по превземането на крепостта в Капска земя.

Екипажът бе подбран сред мошениците, с които Бенкс се бе запознал в мръсните вертепи, а негов личен слуга стана човекът с

измъченото изражение, който се напъваше като пуяк, щом се опитваше да заговори. Той бе обръснал брадата си и в негово лице беше трудно да се познае помощник-капитанът, опитал ножа на Шарки и избягал, за да разкаже своята история на Копли Бенкс.

Всички тези приготовления привлякоха вниманието на жителите на Кингстън и те ги обсъждаха от всички страни. Комендантът на гарнизона — майорът от артилерията Харви — води сериозен разговор с губернатора.

— Това не е търговски, а малък военен кораб — заяви той. — Смятам, че трябва да арестувам Копли Бенкс и да взема кораба.

— Какво подозирате? — попита губернаторът, който беше затъпял от треската и портвайна.

— Подозирам — отговори майорът, че той ще стане втори Сид Бонет.

Сид Бонет, уважаван от всички набожен плантатор, поддал се внезапно на неукротимата жажда за насилие, спотайвала се дотогава в кръвта му, бе захвърлил всичко и бе станал пират в Карибско море. Това събитие се бе случило неотдавна и предизвика голямо вълнение на островите. Губернаторите и преди бяха обвинявани, че поддържат пиратите, получавайки дял от плячката, и ако сега губернаторът проявеше нехайство, това щеше да се изтълкува зле.

— Е, добре, майор Харви — съгласи се губернаторът, — макар и да ми е много неприятно да вземам мерки, които могат да обидят моя приятел Копли Бенкс, защото аз неведнъж съм бил на трапезата му, ще се вслушам във вашите думи, защото нямам друг изход. Заповядвам ви да се качите на борда на неговия бриг и да разберете какво е предназначението му и каква цел преследва собственикът му.

Но когато в един часа след полунощ майор Харви с отряд войници се намери да направи неочаквано посещение на „Закачливият Хари“, той намери мястото му на кея празно. Бригът бе отплавал, а собственикът му бе подушил опасността. Корабът вече отминаваше Палисейдс и вземаше курс на североизток към наветрения пролив.

На другата сутрин, когато бригът заобиколи нос Морант, който се виждаше като лека мъгла на южния хоризонт, Копли Бенкс събра екипажа и разкри плановете си пред моряците. Избрал ги, каза той, като пъргави и смели момчета, които предпочитат да рискуват живота си в морето, отколкото да гладуват на брега. Кралските военни кораби

са малобройни и слаби, ето защо те ще могат да завладеят всеки търговски кораб, който срещнат по пътя си. Мнозина пирати имат късмет, а техният кораб е лек и маневрен и прекрасно въоръжен — така че, защо да не сменят платнените си куртки с кадифени кафтани? Ако са съгласни да плават под черен флаг, той е готов да стане техен капитан, а който се отказва, да сяде в лодката и да се връща в Ямайка.

Само четирима от четиридесет и шестте пожелаха да напуснат кораба, качиха се в лодката и отплаваха под свиркането и дюдюкането на целия екипаж. Останалите, събрани на кърмата, приеха свой устав и под одобрителните им възгласи бе вдигнат квадрат от черно платно с нарисован на него бял череп. След това избраха офицерите и определиха техните права. Копли Бенкс стана капитан и тъй като на пиратския кораб няма помощници, то Суитлокс Бенката бе избран за домакин, а Изриъл Мартин — за боцман. Обичаите на братството бяха добре известни, защото половината от моряците и преди бяха служили на пиратски кораби. Храната трябваше да бъде еднаква за всички и всеки можеше да пие колкото си иска. На капитана се полага каюта, но всеки член на екипажа има право да влиза в нея, когато поиска. Цялата плячка трябва да се дели поравно, ала капитанът, домакинът, боцманът, дърводелецът и главният топчия получават и допълнителна част. На оногова, който пръв забележи кораб в морето, му се дава най-доброто оръжие от плячката. Пиратът, покатерил се пръв на неприятелския кораб, получава най-красивите дрехи, които се намерят на борда му. Всеки има право да постъпва със своя пленник, бил той мъж или жена, както желае. Ако пиратът хвърли оръжието си, домакинът е длъжен да го застреля. Такива бяха правилата, под които се подписаха всички членове на екипажа на „Закачливият Хари“, като поставиха четиридесет и два кръста върху листа.

И така, в морето се появи нов разбойнически кораб, който само след година стана не по-малко известен от „Щастливо избавление“. От Бахамските до Подветрените острови, от Подветрените до Наветрените името Копли Бенкс се превърна в заплаха за търговските кораби и успешно си съперничеше с името на Шарки. Дълго време шхуната и бригът не се срещаха, а това бе твърде чудно, защото „Закачливият Хари“ кръстосваше владенията на Шарки. Но веднъж, когато влезе в залива Коксън Хоул, на източния бряг на Куба, с

намерение да почисти дъното си, там вече стоеше „Щастливо избавление“ с подготвени за същата цел блокове и скрипци.

Копли Бенкс вдигна зелен флаг и с оръдеен залп поздрави чуждия кораб, както беше прието между пиратите. После спуснаха лодка и той се отправи към шхуната на Шарки.

Капитан Шарки не се отличавахе с особена приветливост и рядко се отнасяше добре дори към хората от неговия бранш. Той прие Копли Бенкс възседнал едно оръдие; до него стоеше домакинът му Нед Холоуей, родом от Нова Англия, а наоколо — тълпа кресливи главорези. Шарки само обърна бледото си лице и мътносини очи към тях и те млъкнаха.

Джон Шарки носеше риза с батистено жабо, което се подаваше из отворената червена атлазена жилетка с големи джобове. Палещото слънце изглежда не стопляше слабото му тяло, той дори бе нахлупил ниско кожената шапка, като че ли бе зима. През рамото му се спускаше пъстра копринена лента, на която висеше къса смъртоносна шпага, а от широкия колан с медна тока стърчаха пистолети.

— Да потънеш дано, разбойнико! — закрещя той веднага, щом Копли Бенкс се прехвърли за, фалшборда. — Ще те пребия до смърт, ще те пречукам. Как смееш да ловуваш в мои води?

Копли Бенкс го гледаше с очи на пътешественик, който най-сетне е видял бащиния си дом.

— Напълно съм съгласен с теб — каза той. — Аз също смятам, че морето е тясно за двама ни. Но ако ти вземеш шпагата и пистолетите си и слезеш с мен на брега, независимо от това кой от нас ще победи, светът ще се избави от един презрян негодник.

— Виж това е вече работа! — възкликна Шарки, скочи от оръдието и протегна ръка на Бенкс. — Малцина са били тези, които са се осмелявали да гледат в очите Джон Шарки, без да заекват от страх при разговор с него. Дявол да ме вземе, ако не станем приятели! Но ако играеш нечестно, ще се кача на кораба ти и ще те изкормя на собствената ти кърма.

— И аз ти обещавам същото! — каза Копли Бенкс и те се заклеха да бъдат приятели.

Същото лято поеха на север и стигнаха до бреговете на Нюфаундленд, където започнаха да грабят нюйоркските търговци и китоловци от Нова Англия. Копли Бенкс плени ливърпулския кораб

„Хановерски дом“, но не той, а Шарки завърза капитана му за брашпила и го преби до смърт с празни винени бутилки.

Рамо до рамо те влязоха в бой с правителствената фрегата „Кралска фортуна“, изпратена да ги търси, и след петчасово нощно сражение отблъснаха атаката ѝ. Пияните пирати се биеха полуголи при светлината на бойните фенери, а до всяко оръдие имаше ведро с ром и тенекиено канче. Заедно правиха ремонт в залива Топсейл, Северна Каролина, а през пролетта отново се появиха при Гранд Кайкос, подготвяйки се за дълго плаване към Антилските острови.

По това време Шарки и Копли Бенкс се сприятелиха много — Шарки уважаваше откровените негодници и хората с железен характер, а според него капитанът на „Закачливият Хари“ сполучливо съчетаваше тези две качества. Все пак минаха много месеци, преди да започне да вярва на Бенкс, защото на Шарки бе присъща студената подозрителност. През цялото това време той ни веднъж не напусна кораба си и винаги държеше около себе си своите моряци. А Копли Бенкс често се качваше на борда на „Щастливо избавление“, участвуваше в многобройните зловещи оргии и накрая успя да приспи подозренията на Шарки, който нямаше и представа какво зло е причинил на своя весел сътрапезник. Нима можеше да помни сред многочислените си жертви жената и двете момчета, с които така лесно се бе разправил преди три години? Затова, когато Шарки, заедно със своя домакин получи покана за пир в последния ден от престоя им при плитчината Кайкос, той я прие на драго сърце.

Преди седмица бяха пленили пътнически кораб — масата бе отрупана и по време на вечерята и петимата пийнаха здравата. В каютата бяха двамата капитани, Суитлокс Бенката, Нед Холоуей и старият пират Изриъл Мартин. Прислужваше им немият слуга, о чиято глава Шарки счупи чашата си, понеже много бавно наливаше виното. Домакинът взе пистолетите на Шарки, защото капитанът имаше лошия си навик със скръстени под масата ръце да стреля по съседите си, та да проверят кой от тях е най-късметлия. Това удоволствие бе струвало някога крака на боцмана му, затова, когато масата бе прибрана, убедиха Шарки да остави пистолетите си и ги сложиха по-настрана, да не може да ги достига.

Капитанската каюта на „Закачливият Хари“ се намираше в кърмовата надстройка и до задната ѝ стена имаше оръдие. Гюлетата

бяха наредени покрай стените, а три големи бурета с барут, по които бяха наредени чинии и бутилки, служеха за маса. В тази мрачна стая петимата пирати пееха, ревяха и пиеха, а немият слуга пълнеше чашите, носеше тютюн и свещи, за да палят лулите си. С всеки чак разговорът ставаше все по-неприличен, гласовете все по-прегракнали, ругатните и виковете все по-несвързани, докато накрая трима от сътрапезниците затвориха налетите си с кръв очи и оброниха на масата натежали глави.

Останаха само Копли Бенкс и Шарки: първият се държеше, защото бе пил по-малко от останалите, вторият — защото дори изпитият в огромно количество алкохол не можеше да разклати железните му нерви и да стопли ребята му кръв. Зад гърба на Шарки стоеше на пост слугата и непрекъснато пълнеше чашата му. Отвън се носеше равномерният шум на прибоя, а над вълните долиташе песента на моряците на Шарки. В тишината на безветрената тропическа нощ в капитанската каюта ясно се чуваха думите:

*Търговец плава по морето,
атлаз и злато кара.
Но той не знае, диването,
къде пиратът ще го сбара.
Не зяпай! Нападай!
Паричките му прибери!
Душата му изкарай!
При рибите го изпрати!*

Двамата сътрапезници мълчаливо слушаха песента. След малко Копли Бенкс погледна слугата и оня взе въжетото, което лежеше върху струпаните гюлета.

— Капитан Шарки — каза Копли Бенкс, — ти помниш ли „Херцогиня Корнуелска“? Този кораб се връщаше от Лондон, когато ти го плени и потопи преди три години, при плитчината Статира.

— Проклет да съм, ако мога да запомня имената на всички — отвърна Шарки. — По онова време ние пращяхме на дъното не по-малко от десет кораба седмично.

— Там между пътниците имаше майка с двама сина. Може би сега ще си спомниш?

Шарки се облегна на стола си и се замисли, вдигнал нагоре огромния си клюнообразен нос. После избухна в писклив смях.

— Спомних си! — заяви доволно той и за доказателство разказа някои подробности. — Да пукна, ако това не ми бе изхвъркнало от главата! За какъв дявол се сети за него?

— Това ме интересува — отговори Копли Бенкс, — защото тази жена беше съпругата ми, а момчетата — мои синове.

Шарки впери поглед в своя приятел и видя, че огънят, който винаги тлееше в очите му, се е разгорял в буен пламък. Той съзря в очите му заплаха и се хвана за пояса, но пистолетите ги нямаше там. Тогава се обърна да ги вземе, ала в този миг около него се обви въжетото и ръцете му се оказаха плътно притиснати до тялото. Той се замята като дива котка и викаше за помощ.

— Нед! — крещеше Шарки. — Нед! Събуди се! Подло ни излъгаха! На помощ, Нед, на помощ!

Но и тримата пирати бяха мъртво пияни и никакъв вик не можеше да ги събуди. Въжетото все повече и повече се увиваше, докато накрая Шарки беше омотан като мумия, от главата до краката. Тогава Копли Бенкс и немият го подпряха, неподвижен и безпомощен, до бурето с барут, запушиха устата му с кърпа, но той не спираше да ги проклина с погледа на мътните си очи. Немият ликуваше и бърбореше нещо и Шарки трепна, видял за първи път, че в устата му липсва език. Той разбра, че е попаднал в ръцете на отмъстителите, които дълго и търпеливо са го дебнали. Враговете му предварително бяха разработили своя план и сега старателно го осъществяваха.

Най-напред те избиха дъната на две бурета с барут и изсипаха съдържанието им по масата и пода. Посипаха с барут и тримата пияни, насипаха и под тях, докато около всеки се образува по купчина барут. След това пренесоха Шарки при оръдието и седнал, го закрепиха над амбразурата, точно срещу дулото, на разстояние един фут от него. Той не можеше дори да се помръдне. Немият го завърза с моряшка ловкост и не остави на Шарки никаква надежда, че ще може да се освободи от въжетата.

— Сега, кръвожадни дяволе — тихо промълви Копли Бенкс, — ще ти се наложи да ме изслушаш, защото това ще бъдат последните

думи, които ще чуеш. Ти си мой пленник, но ми струваш твърде скъпо — заради теб пожертвах всичко, което може да пожертвува човек на този свят, а освен това продадох и душата си. За да те хвана, трябваше да стана такъв, какъвто си ти. Цели две години се борих с това изкушение, като се надявах, че мога да отмъстя другояче. Но след това разбрах, че друг начин няма. Грабех и убивах, и което е още по-лошо — смеех се и живеех заедно с тебе, и всичко, само заради едно — заради отмъщението. И моят час настъпи — сега ти ще умреш от смъртта, която аз съм ти избрал. Ще видиш как сянката на смъртта бавно се надвесва над теб и как дяволът те чака в мрака.

Шарки чуваше прегракналите гласове на своите пирати, чиято песен ехтеше над водата:

*Търговец по море се скита,
ала настигна го смъртта.
Къде сега са му парите?
В пиратската хазна.
Не зяпай! Нападай!
На палубата всички завържи!
На палубата всички завържи!
И ножа бързо пригответи!*

Думите на песента ясно достигаха до него, Шарки чуваше как съвсем наблизо до палубата ходят напред-назад двама души. Но той беше безпомощен, като гледаше дулото на оръдието; не можеше нито да се помръдне, нито да издаде звук. Песента на нестройния хор отново долетя от палубата на неговия кораб.

*Бързо в залива, пирате морни,
Там на воля отдъхни!
Там жените са покорни
и вино, вино там шурти!
Не зяпай! Нападай!
Щом е тука капитана,
не плаши ни нас*

ни сушата, ни океана!

Обреченият пират слушаше тази весела, разгулна песен и неговата участ му се струваше още по-ужасна, но в злобните му мътносини очи нямаше и сянка на разкаяние. Копли Бенкс старателно почисти отвора за фитила на оръдието и сипа пресен барут. След това взе свещта, скъси я и остави от нея не повече от три сантиметра. Закрепи тази свещичка до самия отвор, върху гъсто посипания с барут фитил. След това поръси обилно с барут и пода, така че когато свещта падне след залпа, да запали и големия куп, в който се търкаляха тримата пияни.

— Ти, Шарки, караше другите да гледат смъртта в очите — каза той. — Сега дойде и твоят ред. Ти и тези свини ще отпътувате за онзи свят заедно.

С тези думи Копли Бенкс запали поставената до фитила свещ и загаси всички светлини на масата. След това той и немият излязоха и заключиха след себе си вратата на каютата. Но преди да затвори вратата, Бенкс хвърли тържествуващ поглед назад и отново срещна проклятието в неукротимите очи на пирата. С жълтеникаво-пребледняло лице и лъскаво от пот, високо плешиво чело — такъв видяха те Шарки в тази последна минута, при мъждивата светлина на единствената свещ.

До борда на брега ги чакаше лодка. Копли Бенкс и немият слуга скочиха в нея и се отправиха към брега. Те не сваляха очи от кораба, който стоеше на границата между лунната светлина и сянката на палмите. Чакаха дълго, вперили поглед в амбразурата на кърмата, очертана от слабата светлина на свещта. Най-послед се чу глухият тътен на оръдието и след миг — грохота на взрива. Дългата тясна лодка, ивицата бял пясък и редицата разлюлени перести палми бяха озарени от ослепителен блясък и отново изчезнаха в тъмнината. В залива се носеха шум и викове.

Копли Бенкс, чието сърце пееше от радост, докосна с ръка рамото на своя другар и двамата навлязоха в безлюдните джунгли на Кайкос.

[1] Частен кораб, който със знанието на правителството се занимава с пиратство, като напада вражески кораби. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.